Euroopa Komisjon

Nicole Fontaine: poliitik ja õpetaja, (1942-2018)

Euroopa Parlamendi teine naissoost president oli veenev poliitik ja pühendunud Euroopa eest võitleja, kelle ajal võeti kasutusele euro. Nicole Fontaine, kes oli president aastatel 1999–2002, asus reformima Euroopa Parlamendi töömeetodeid, et tuua Euroopa Parlament Euroopa kodanikele lähemale.

Oma esikõnes Euroopa Ülemkogule 1999. aasta oktoobris Soomes Tamperes rõhutas ta seda, kuivõrd oluline on võtta arvesse inimeste igapäevaseid muresid. Ta toetas „ambitsioonikat lähenemisviisi, mille eesmärk on anda liidule põhiõiguste harta”. *2000. aasta detsembris kirjutas ta Euroopa Parlamendi nimel alla põhiõiguste hartale.*

Fontaine oli nii õpetaja kui ka poliitik. Ta oli professor maailma vanimas ärikoolis ESCP Europe ja Nice Sophia Antipolise ülikooli Jean Monnet' õppetooli juhataja.

Varajased aastad

Nicole Fontaine sündis 16. jaanuaril 1942. aastal Grainville-Ymauville`i külas Normandias. Ta oli arsti tütar ja põhikooli õpetajate lapselaps. Ta õppis õigusteadust ja temast sai Hauts-de-Seine'i departemangu advokatuuri liige, kuid haridus jäi talle oluliseks ka edaspidi.

Üliõpilaste ja tööliste 1968. aasta rahutuste ajal elas Fontaine Pariisi Ladina kvartalis. Ta oli just lõpetanud Pariisi Poliitikauuringute Instituudi („Institut d'Etudes Politiques de Paris”) ja ootas oma esimest last. Kirjeldades end pigem „sündmuste jälgijana kui sündmustes osalejana”, mõtiskles ta hiljem, et 1968. aasta maikuu protestid olid kiirendanud vältimatuid muutusi Prantsuse ühiskonnas.

Fontaine alustas oma karjääri katoliku haridussekretariaadis („Secrétariat général de l'Enseignement catholique”), kus ta vastutas eraharidussektori ja ametiasutuste vaheliste suhete eest. Hiljem oli tal tähtis roll õigusaktide ja põhikirjade muutmisel, mis kujundas selle valdkonna õigusraamistikku. Aastatel 1975–1981 oli ta Prantsuse riikliku haridusnõukogu („Conseil Supérieur de l'Education Nationale”) liige ja aastatel 1980–1984 majandus- ja sotsiaalnõukogu („Conseil économique et social”) liige. Fontaine kogus tuntust eraharidust käsitlevate riiklike debattide käigus ja ta valiti 1984. aasta juunis Euroopa Parlamenti.

Poliitiline karjäär

Kohe pärast parlamendisaadikuks saamist hakkas Nicole Fontaine töötama kodanike Euroopa heaks, keskendudes projektidele, mis olid seotud noorte hariduse ja akadeemiliste kvalifikatsioonide vastastikuse tunnustamisega ning samuti naiste õiguste ja soolise võrdõiguslikkusega.

Ta oli asepresident kahel korral: aastatel 1989–1994 ja 1994–1999. Ta vahendas Euroopa Parlamendi ja liikmesriikide vahel olulisi õigusakte käsitlevate kokkulepete sõlmimist, sealhulgas seoses kahe ELi noorteprogrammiga („Socrates" ja „Euroopa noored"). Tema diplomaatilisi oskusi tunnustati laialdaselt. 1999. aastal kirjeldati ajalehes „The Economist" Fontaine`i kui „konsensuseotsijat, koalitsiooniloojat, lepitajat..., kes ei tunne end mitte kuskil kodusemalt kui keerukates Euroopa võimukoridorides, leides erinevate parteide poolehoiu, jagades naeratusi, meelitades välja kompromisse".

Nicole Fontaine valiti Euroopa Parlamendi presidendiks 20. juulil 1999. Tema esimene katsumus oli Romano Prodi juhitava uue komisjoni ametisse määramine pärast Santeri juhitud komisjoni laialeminemist 1999. aasta märtsis. Fontaine`il olid head suhted nii uue komisjoni kui ka liikmesriikide ministritega Euroopa Liidu Nõukogus.

Töötades väsimatult dialoogi ja rahu nimel, sai Fontaine kuulsaks sellega, et tõi kokku Iisraeli ja Palestiina parlamentide presidendid, kes surusid 2000. aastal Strasbourgis ajalooliselt kätt. 2001. aasta aprillis kutsus ta Afganistani asepresidendi komandör Ahmad Shah Massoudi Strasbourgi külla, et pidada aru tema riigi olukorra üle. Ta oli eriti mures Afganistani naiste raske olukorra pärast. Järgmisel kuul kutsus ta kolm naist, kes olid salaja Kabulist põgenenud, Euroopa Parlamenti tunnistusi andma. Ta kirjeldas nendega kohtumist kui ühte kõige „liigutavamatest hetkedest" oma ametiajal.

2002. aastal lahkus Fontaine Euroopa Parlamendist, et saada Jean-Pierre Raffarini valitsuses Prantsuse tööstusministriks. Aastatel 2004–2005 juhtis ta sihtasutust Scelles („Scelles Foundation"), mis võitleb seksuaalse ärakasutamise vastu. 2004. aastal valiti ta uuesti Euroopa Parlamenti. Lisaks oli Nicole Fontaine professor ärikoolis ESCP Europe ja kirjutas mitu raamatut Euroopa Parlamendi töö kohta.

Kuni oma viimaste eluaastateni oli Nicole Fontaine süvenenud debatti selle kohta, kuidas muuta Euroopa Liitu paremaks. Vahetult enne Ühendkuningriigi referendumit ELi liikmelisuse kohta 2016. aasta juunis avaldas Nicole Fontaine raamatu „Brexit, Une Chance? Repenser l'Europe" („Brexit – kas võimalus? Mõeldes Euroopa üle järele") koos Prantsuse ajakirjaniku François Poulet-Mathis`ga. Raamatus antakse objektiivne ülevaade põhjustest, miks üldsus ei ole ELiga rahul. Olles alati Euroopa eest võitleja, vaatles Nicole Fontaine, kuidas leida võimalusi, et vastata kodanike vajadustele ja tugevdada Euroopa Liitu.

Nicole Fontaine suri 17. mail 2018. aastal 76aastasena. Nicole Fontaine`i pühendumust Euroopa ideaalidele tunnustati tema elu ajal mitme auhinnaga, sealhulgas Robert Schumani medaliga ja juhi riikliku teenetemärgiga („Commandeur dans l'Ordre National du Mérite").

Nicole Fontaine tervitab Afganistani poliitikut ja Põhja-Alliansi juhti Ahmad Shāh Mas'ūdi, kes külastab Strasbourgis Euroopa Parlamenti, 2001.